

DE RECHTSSTAAT IS OOK VOOR KINDEREN – Visie ouders

Reactie op het “Actieplan Waarheidsvinding”

Den Haag, 6 juni 2018

VOORWOORD

Veel ouders zagen met grote belangstelling uit naar het Actieplan Waarheidsvinding 2018/2022. Over drie jaar ‘vieren’ de maatregelen van kindbescherming hun honderdste verjaardag. Markeert het Actieplan een keerpunt in deze bijna honderdjarige geschiedenis? Is dit Actieplan de opmaat naar de Kinderwetten van de 21-ste eeuw? Let men op de wordingsgeschiedenis in het laatste decennium dan kan men begrijpen met welk een spanning en hoop ouders naar dit moment hebben uitgekeken. Met name ouders in wier casus *“waarheidsvinding nog niet zo wordt toegepast als de wet dit vereist”*, vaak met als gevolg een existentiële crisis waarmee zij verder moeten leven: het ontrechte en onnodige verlies van een kind. Ouders wier band met hun kind onterecht verloren is gegaan of ernstig is bedreigd of beschadigd, hetzij bij een maatregel van kindbescherming, hetzij bij ontbrekende rechtsbescherming rondom het fenomeen van ouderverstoting. Alles draait om het ontbreken van *“waarheidsvinding”*. Maar daarachter ligt een fundamenteel verschil in visie: zijn onze kinderen ‘kinderen van de Staat’? Dat verklaart ook de hardnekkigheid van het probleem.

Over het plan willen vele ouders zich uitlaten zoals hieronder zal worden besproken. Eerst echter enkele woorden over de recente wordingsgeschiedenis.

In een motie, op 3 december 2012 voorgesteld door het lid Bergkamp (D66), heeft de Tweede Kamer gevraagd om *“herijking van het begrip waarheidsvinding in de Jeugdzorg”*. De motie¹ steunde op de constatering *“dat er al langere tijd een maatschappelijke discussie is”* over, kort gezegd, de vraag of er voldoende gedaan wordt aan *“feitelijke onderbouwing ofwel waarheidsvinding”*.

Bij amendement d.d. 8 oktober 2013 op het ontwerp Jeugdwet, ingediend door de leden Van der Burg (VVD) en Bergkamp (D66), is toegevoegd het huidige art. 3.3, luidende²:

“De raad voor de kindbescherming en de gecertificeerde instelling zijn verplicht in rapportages of verzoekschriften de van belang zijnde feiten volledig en naar waarheid aan te voeren”.

Per 1 januari 2015 is de Jeugdwet in werking getreden.

Op 14 november 2016 heeft de Tweede Kamer in een motie, voorgesteld door het lid Bergkamp, de Regering verzocht een *actieplan waarheidsvinding* te ontwikkelen. De motie was gemotiveerd met de overweging:

¹ In de motie werd aan de Regering verzocht een advies aan te vragen aan de Kinderombudsman over *“feitelijke onderbouwing ofwel waarheidsvinding”*.

² De tekst van art. 3.3 Jw is overgenomen van art. 21 Rv (op de slotzin na), welk artikel op zijn beurt is ingevoerd door de wet van 6 december 2001 tot Herziening van het procesrecht voor burgerlijke zaken. (Het oude Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering bevatte geen met art. 21 Rv overeenstemmende bepaling, T&C Rv, art.21 Rv, aant. 7).

“dat waarheidsvinding nog niet overal zo wordt toegepast als de wet dit vereist”.

Op 23 februari 2017 heeft de Tweede kamer in een motie, voorgesteld door het lid Klein, de Regering verzocht bij de evaluatie van de praktijk van waarheidsvinding *“de mogelijkheid voor het inzetten van een onafhankelijke onderzoeksrechter te betrekken”*. De motie steunde op de overweging *“dat er geen effectieve toetsing plaatsvindt of de feiten in een rapportage inderdaad naar waarheid zijn”*.

Bij de summiere presentatie van het concept Actieplan Waarheidsvinding aan sommige ouders leek het erop dat als vertrekpunt is genomen dat met de invoering van de Jeugdwet in 2015 de ‘waarheidsvinding’ een wettelijke grondslag heeft gekregen. *Dat* feit, zo lijkt het concept te willen zeggen, zou de ratio zijn tot reflectie op dit begrip in de vorm van een actieplan. Aldus begrepen is echter sprake van een misverstand. De waarheidsplicht staat al sinds december 2001 in de wet. Veeleer zou *“de constatering dat er al langere tijd een maatschappelijke discussie is”* en dat er *“geen effectieve toetsing plaatsvindt”* de ratio van dit Actieplan Waarheidsvinding moeten zijn.

De werkelijkheid is *“dat waarheidsvinding nog niet overal zo wordt toegepast als de wet dit vereist”*. Dat zou voor het Actieplan Waarheidsvinding redenen moeten zijn om die (voor ouders en hun kind trieste) werkelijkheid tot uitgangspunt te nemen. Veel ouders voelen de urgentie dat het Actieplan aan die werkelijkheid niet voorbij mag gaan.

INLEIDING

Familierechtsfilosofisch perspectief: Waar komen de kinderen vandaan?

Uit het niets is leven geëvolueerd, als een cyclus van zelfreproductie en versterf. Bij vroege vormen van leven beschermt een stevige of voedselrijke schil het kwetsbare jonge leven. Bij verdere evolutie heeft de beschermende schil plaats gemaakt voor ontombare beschermddrift van het volwassen dier jegens het nageslacht in de kwetsbare fase van het leven. De menselijke soort tenslotte evolueerde naar verlenging van de afhankelijkheidsfase, naar paarvorming zodat niet één, maar beide verwekkers toegerust raakten met ontombare beschermddrift, ieder met zijn specifieke betekenis voor de nakomeling, en naar levenslange wederzijdse hechting. In de laatste fase van het menselijk leven raken de rollen omgekeerd: het kind beschermt en verzorgt zijn ouders. Op het kind rust de heilige plicht en het onaantastbare recht om zijn ouders ten grave te dragen.

Rechtshistorisch perspectief: Een rechtsstaat voor het kind?

Dit natuurrechtelijke format heeft zijn weerslag gevonden in wetgeving van alle tijden. In verreweg de meeste gevallen functioneert het format goed, maar niet altijd. Door onmacht en tekortkomingen van sommige ouders, vaak onder invloed van sociale wantoestanden, worden – zeer uitzonderlijk³ - kinderen verwaarloosd. Dan kan inbreken door de overheid op het natuurrechtelijk format geboden zijn.

In 1901 werden daartoe in ons land de fameuze Kinderwetten aangenomen: de Wet op de ouderlijke macht en de Wet op de misdadige jeugd. Eerstgenoemde wet creëerde de mogelijkheid een ouder te ontheffen van zijn gezag op grond van *“ongeschiktheid of onmacht zijn kind te verzorgen en op te voeden”* (art. 374A oud). De Voogdijraad (thans Raad voor de Kinderbescherming) deed en doet daartoe een verzoek aan de rechter. Dan volgt een – generiek geheim - proces.

³ NEDERLANDS JURISTENBLAD – 23-6-2017 – AFL. 25, Over de prevalentiestudie van kindermishandeling Peter Prinsen

Twintig jaar later (1921) werd, als minder verstrekkende maatregel, de onder toezichtstelling ingevoerd (art. 373 BW oud), en wel op de grond dat het kind, door welke oorzaak dan ook, zodanig opgroeit dat het *“met zedelijke of lichamelijke ondergang wordt bedreigd”*.⁴ Ingevolge art. 373 m en n (oud BW) kon de kinderrechter het kind tijdelijk in een instelling plaatsen. Aan het kind en aan de ouders werd wederom het fundamentele rechtsstatelijk beginsel van openbaarheid van rechtspraak onthouden: het proces is geheim, de mondelinge behandeling vindt plaats met gesloten deuren.

Controverses – Geloofwaardigheid in het Familie- en Jeugdrecht

Het doorkruisen van die ouderlijke ‘ontembare bescherm drift’ d.m.v. een maatregel van kinderbescherming druist in tegen een beginsel dat in de genen van de mens ligt verankerd. Soms is die maatregel onontkoombaar, maar die maatregel eist grote terughoudendheid en stelt de hoogste eisen aan de geloofwaardigheid van de gronden. Daar wordt lang niet altijd aan voldaan, mogelijk gemaakt door het geheime karakter van de processen. Het is dan ook niet verwonderlijk dat de Voogdijraden al snel een beruchte klank kregen (de volksmond sprak van ‘de kinderdief’).⁵ In 1954, in de parlementaire behandeling van de Wet tot reorganisatie van de voogdijraden lezen we: *“...dat een wijziging van de naam wél wenselijk is, al ware het slechts, omdat de naam “voogdijraad” bij het publiek langzamerhand een minder gunstige klank gekregen heeft, hetgeen aan het werk van de raad niet ten goede komt”*⁶. De voogdijraden gingen verder onder de naam Raden voor de Kinderbescherming, met dezelfde mensen en dezelfde “mensenstreken”.

Aan die publieke opinie ging de raad voorbij. Klachten over valse beschuldigingen werden afgewimpeld met het immer herhaalde adagium “In het jeugdrecht gaat het niet om waarheidsvinding”, zelfs ná invoering van artikel 21 Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering⁷ in 2001, ja zelfs na inwerkingtreding van art. 3.3 Jeugdwet in 2015.

Invoering Klachtrecht

Onder de druk van toenemende protesten van ouders werd in de 90-er jaren aan het klachtrecht vorm gegeven. De Raad en Gezinsvoogdij dienden klachtregelingen op te tuigen met een externe klachtencommissie onder voorzitterschap van een kinderrechter. Klachten over ongegronde beschuldigingen in de rapporten tegen de ouders werden – ook hier - afgedaan met het bekende adagium: “In het jeugdrecht gaat het niet om waarheidsvinding”. Gegronde klachten over andere onderwerpen leidden slechts tot een vrijblijvend “advies” aan de beklagde instantie. Voor de kinderrechter maakt het geen verschil of een klacht gegrond was verklaard. Slechts weinig ouders bewandelden de (kostbare, omslachtige en weinig effectieve) weg van de klachtprocedure waarmee immers niets viel te bereiken. Wie in het OTS- of UHP-proces gebruik maakte van zijn grondrecht om zich in rechte te verweren tegen een maatregel werd in het proces omschreven als “niet-coöperatief” of “niet-leerbaar”.

Het instituut Nationale Ombudsman, in 1982 ingesteld en in de jaren ‘90 onder Oosting en later onder Brenninkmeijer tot een gezaghebbend orgaan uitgegroeid, heeft vele klachten op het gebied van het familie- en jeugdrecht behandeld, veelal in verband met valse beschuldigingen in rapporten. Maar ook de Nationale Ombudsman kreeg in het jeugddomein geen voet aan de grond.

⁴ Heden ten dage is het criterium: “ernstig in zijn ontwikkeling bedreigd” (nog vager dus)

⁵ R. Kagie. De Kinderbeschermers. Ambo/Baarn. Pag. 158

⁶ Wet van 24 dec.1954, Stbl. 602, i.w.tr. 1 juli 1956: Kamerstuk 2814, Zitting 53/54. Voorlopig verslag, pag. 4 linker kolom.

⁷ In 2015 herhaald in de Jeugdwet, art.3.3 in iets afgezwakte vorm.

Tal van actiegroepen trachtten wanhopig de problematiek van de “kinderroof” door valse beschuldigingen op de publieke of politieke agenda te krijgen. Telkens kregen zij wel enige aandacht van de media en ‘de politiek’, maar tot een echt continu debat kwam het niet.

OP DE AGENDA

In 2011 verscheen op de opiniepagina van de NRC een artikel met de kop “Of beschuldiging waar is, doet er bij kinderrecht niet toe”. Het ging over het mantra “*In het jeugdrecht gaat het niet om waarheidsvinding*”. Vanuit de jeugdzorgwereld verschenen enkele kritische reacties in de NRC op het opiniestuk. Daarop mengde de (toenmalige) nationale ombudsman Brenninkmeijer zich in dit openbare debat met een artikel in het Tijdschrift voor Familie- en Jeugdrecht⁸. Hij stelde zich expliciet achter de in het opiniestuk geuite kritiek over het fundamentele ontbreken van respect voor de waarheid, juist en vooral in zaken de jeugd betreffende.

Vanaf toen had het probleem een naam, zij het een foute: “Waarheidsvinding”. Fout omdat er niet één probleem is maar twee problemen zijn: *waarheidsvinding* en *rechtsvinding*. Op de eerste plaats dat van de valse beschuldigingen in de rapporten. Op de tweede plaats het probleem van de “rechtsvinding” omtrent de vage de rechtsnorm ‘ernstig in zijn ontwikkeling bedreigd’ (art. 1:255). Omtrent dat laatste is inderdaad de waarheid niet te vinden, maar daar gaat het nog niet eens om. Het *object* van de klachten van ouders was “*valse beschuldigingen*”, het (impliciete) *object* in het weerwoord van de professionals is “*art. 1:255 BW*”. Dit is een klassieke stropopargumentatie. Niet aan waarheidsvinding kunnen doen (art. 1:255) is geen vrijbrief voor valse beschuldigingen. Het label ‘waarheidsvinding’ gooit die problemen op één hoop – met een Babylonische spraakverwarring tot gevolg.

Sindsdien zijn de protesten van ouders tegen de valse beschuldigingen regelmatig onderwerp van het publieke debat. Dat debat wordt gevoerd onder de (zoals gezegd: oneigenlijke) titel ‘waarheidsvinding’. Op 8 oktober 2013 werd het reeds genoemde amendement Van der Burg (VVD) en Bergkamp (D66) op het (toen nog) ontwerp Jeugdwet voorgesteld. Op 26 mei 2015 schreef o.a. ZORG+WELZIJN in zijn blog-nieuwsbrief: ‘*Te veel valse beschuldigingen in de jeugdzorg*’. Op 18 augustus 2015 pleitte Tweede Kamerlid Vera Bergkamp (D66) voor het instellen van een commissie afgesloten jeugdzaken. Die commissie zou helderheid moeten verschaffen in afgeronde zaken waar bij betrokkenen twijfels over de juistheid van beslissingen blijft bestaan. Tot op de dag van vandaag duren de protesten tegen valse beschuldigingen door de jeugdbeschermingsketen, ook in het familierecht, voort. Dit alles leidde op 14 november 2016 tot de reeds genoemde motie Bergkamp: Actieplan Waarheidsvinding en, naar aanleiding van de onafhankelijke oudergroep SOS-Jeugdzorg, op 23 februari 2017 tot de motie Klein: Onafhankelijke Onderzoeksrechter.

HET CONGRES

Op 10 november 2017 vond het congres Waarheidsvinding plaats. Het was voorbereid en georganiseerd door leden van de cliëntentafel van het LOC (een platform van cliëntenraden) en gehouden op de Erasmus Universiteit. Aan het congres liet de Minister voor Rechtsbescherming weten dat de uitkomsten zouden worden meegenomen als bijdragen voor zijn Actieplan Waarheidsvinding om zodoende gevolg te geven aan de motie Bergkamp.

Inhoudelijk viel er wel het een en ander aan te merken op het congres. Op de eerste plaats: het ging niet over “waarheidsvinding”, laat staan over valse beschuldigingen tegen de ouders - per slot van

⁸ Waarheidsvinding: van groot belang in de jeugdbescherming, van Zanten en dr. A.F.M. Brenninkmeijer, FJR 2011/76

rekening de ratio van het congres. Het ging daarentegen over verbetering van de communicatie tussen kindbeschermers en ouders, over de moeilijke taak van de jeugdbeschermers en – onverwacht maar terecht – over harde kritiek op de door het NJI gehanteerde *richtlijnen voor OTS en UHP*.

De ontwijkende houding tijdens het congres van de jeugdketenprofessionals over de problematiek leidde tot een vernietigende stemming waarbij de gemoederen verhit raakten. De dagvoorzitter (een Rotterdamse jeugdrechtsadvocate) wees – met gezonde humor - de aanwezige jeugdbeschermers en het LOC erop dat het nu al het derde congres over hetzelfde probleem was: de heersende willekeur binnen de jeugdbescherming. "*Het moet nu f*cking afgelopen zijn!*".

HET (AMBTELIJKE) CONCEPT ACTIEPLAN WAARHEIDSVINDING

Het Actieplan Waarheidsvinding zou de weerslag moeten zijn van het gelijknamige congres. Het zou worden voorgelegd aan 4 focusgroepen van ouders/congresdeelnemers. Het liep echter anders. De focusgroep-ouders zijn niet in de gelegenheid gesteld het concept te bestuderen. Op elk van die 4 bijeenkomsten werden de - onvoorbereide - ouders d.m.v. een PowerPoint presentatie door het conceptplan geleid. Het werd verboden het scherm te fotograferen en aantekeningen te maken. Er werden geen deelnemerslijsten verstrekt. De (e-mail)adressen van de deelnemers konden slechts spaarzaam worden uitgewisseld.

Uiteindelijk is het concept Actieplan Waarheidsvinding uitgelekt. Met verontwaardiging hebben veel van de ouders van de focusgroepen afstand genomen van het plan omdat het op het congres behandelde er niet in werd herkend. In het Actieplan wordt voorbijgegaan aan het feit dat bijna een eeuw lang geprotesteerd wordt tegen de binnen het justitiële jeugddomein gegroeide cultuur van valse beschuldigingen en willekeur. Deze ouders maken uitdrukkelijk bezwaar tegen het negeren van de werkelijkheid. Zij willen de gehele periode na de Kinderwetten van 1901 in de beschouwing betrekken omdat daarin de wortels liggen van de huidige problematiek. Alleen op die wijze kan de uitzichtloosheid van de bij een maatregelen van kindbescherming betrokken gezinnen en de kinderen begrepen worden.

Sommige ouders wensten het gepresenteerde plan door middel van een reactie te amenderen; andere kozen voor afwijzing en/of opstellen van een alternatief plan. Dat laatste ligt thans voor u.

EEN ACTIEPLAN VOLGENS DE OUDERS

Voorop in dit actieplan staat voor de ouders de oorspronkelijke (maar voortijdig verlaten) bedoeling van het congres: bestrijding van valse beschuldigingen tegen de ouders, en andere uitwassen van willekeur. In concreto hebben ouders de volgende maatregelen op hun programma van wensen, met het doel:

daadwerkelijke uitbanning van het euvel van, tegen ouders gerichte, ongegronde beschuldigingen en manipulaties, expliciet, impliciet of bij suggestie door:

- bezinning op en erkenning van de integriteit van het ouderschap;
- rechtstheoretische analyse van de oorzaken, en implementatie van de verkregen inzichten, in de wet (zie hierna: vage rechtsnormen, alsmede: het nog te publiceren artikel Rechtsvinding en Waarheidsvinding in de Justitiële Jeugdketen);
- doeltreffende sancties, onder meer zoals hieronder aangegeven,

INTEGRITEIT VAN HET OUDERSCHAP IN DE GRONDWET

1. Aan artikel 11 van de Grondwet moet een lid 2 worden toegevoegd, zodat het komt te luiden:
 1. Ieder heeft, behoudens bij of krachtens de wet te stellen beperkingen, recht op onaantastbaarheid van zijn lichaam".
 2. Ouders en kinderen hebben, behoudens bij of krachtens de wet te stellen beperkingen, recht op onaantastbaarheid van het ouderschap.

VOORKOMING ONGEGRONDE BESCHULDIGINGEN

2. Rationalisering van de maatregelen van kindbescherming: vervang de vage rechtsnorm "ernstig in zijn ontwikkeling bedreigd" (art. 1:255 BW) door een uitgebreid stelsel van scherpe gecodificeerde rechtsnormen (Barendrecht, Forder) waaraan jeugdbeschermers en kinderrechtshouders houvast hebben bij het verzoeken en berechten van een maatregel. Zie: Mr. Ir. Peter Prinsen, Rechtsvinding en Waarheidsvinding in de Justitiële jeugdketen (nog te verschijnen).
3. Invoering van een onafhankelijke onderzoeksrechter met het doel:
 - een in gang gezette spoed-uitspraak binnen 3 dagen te toetsen aan artikel 800 lid 3 Rv. Bij gebleken ongegrondheid van de gestelde spoed kan het kind terug naar het eigen gezin om het eventuele onderzoek naar de noodzaak van de maatregel vanuit de thuissituatie af te wachten.
 - ingeval van reguliere OTS of UHP: bij betwisting van in rapporten of verzoekschriften aangevoerde feiten deze te doen onderzoeken en zo nodig te corrigeren vóórdat de kinderrechtshouder kennis neemt van de zaak.
 - art. 3.3 Jeugdwet te versterken met niet-ontvankelijk verklaring van de Raad voor de Kinderbescherming of de G.I. indien de Raad of de G.I. zich evident niet onafhankelijk heeft opgesteld jegens de voorgangers in het traject (G.I. c.q. AMHK) en handelt in strijd met de uit art. 3.3 Jw voortvloeiende rechtsplicht.
4. Prioriteit aan de Richtlijn Feitenonderzoek (zie Actielijn 1 van het Concept, laatste p.m.). Als het gaat om feitenonderzoek is de politie de meest ervaren instantie. Het feitenonderzoek is

onder te brengen bij de politie, zeker als het gaat om beschuldigingen van strafbare handelingen.

5. Voer een verbod in op telefonisch informantieverhoor door de Raad voor de Kinderbescherming. Deze praktijk is in strijd met het beginsel van hoor en wederhoor, dat vereist dat partijen en “informanten” in elkaars bijzijn met elkaars stellingen geconfronteerd moeten worden.
6. Ontwikkel beleid gericht op het bestrijden van valse beschuldigingen door ouders onderling die zich laten verleiden tot die valse beschuldigingen door het processuele voordeel dat daarmee samenhangt.

BESTRIJDING VAN ONGEGRONDE BESCHULDIGINGEN

7. De Richtlijn dient versterkt te worden met sancties bij overtreding ervan. De Richtlijn dient een vocabulaire te bevatten van ontoelaatbare, suggestieve of tendentieuze uitdrukkingen zoals “Er zijn zorgen”, “niet coöperatief”, “niet leerbaar” enz.
8. In rapporten en verzoekschriften dient standaard het SKJ-nummer van iedere betrokken professional te worden vermeld. In het SKJ-register zijn professionals vaak niet terug te vinden doordat de professional staat ingeschreven b.v. met de eigen naam maar rapporten ondertekent met de naam van de huwelijkspartner of andersom.
9. Voer een onafhankelijke functionaris in belast met de tuchtrechtelijke vervolging van schendingen van de van toepassing zijnde professionele standaard voor het Tuchtcollege van de SKJ zodat ouders die niet geverseerd zijn in de materie toch kundig hun klacht kunnen voorleggen.

RECHTSSTATELIJKE BEGINSELEN

10. Zittingen in het Familie- en Jeugdrecht vinden van oudsher met gesloten deuren plaats. Dit in strijd met de rechtsstatelijke regel van openbare rechtspraak. Ook kinderen hebben recht op rechtsbescherming door openbaarheid van rechtspraak. Maak de zittingen openbaar toegankelijk.
11. Goede-ouder presumptie: Ouders worden geacht goede ouders te zijn totdat het tegendeel blijkt. Verdenking moet berusten op feiten, niet op meningen. Als er geen feiten zijn die grond opleveren tot verdenking mogen ouders niet gedwongen worden mee te werken aan psychiatrisch of andersoortig onderzoek, in strijd met de goede-ouder presumptie.
12. De drang- in plaats van dwang-methode is niet verenigbaar met het legaliteitsbeginsel. Er bestaat geen wettige grondslag die het bestuursorgaan daartoe machtigt.
13. Beëindig de extra judiciële, op managementconcepten gebaseerde overlegstructuren die voorafgaan aan de juridische procedure. Beschermingstafels, Casusoverlegstructuren, voorafgaand aan een procedure zijn, gelet op de nauwe banden van de deelnemers met de rechterlijke macht niet verenigbaar met het procesrecht.

14. Schrap de bepalingen van art. 1:238 lid 3 BW en art. art. 1:265j lid 3 BW voor zover daarin aan de Raad voor de Kinderbescherming (naast zijn bestaande rekwirerende rol) een adviesrol t.b.v. de rechter en keteninstellingen wordt toegekend.
15. Bewaak de zuiverheid in het taalgebruik door instanties. Beëindiging van een uithuisplaatsing wordt in het spraakgebruik van de autoriteiten aangeduid als “terugplaatsing” of “thuisplaatsing” in plaats van “beëindiging van de maatregel”. “Terugplaatsing” getuigt van onbegrip van de betekenis van het ouderschap in het recht. Ouderschap is niet een datieve maar een natuurrechtelijke rechtsfiguur.
16. Toevoeging aan de ouders van een raadsman of een onafhankelijke, bekwame, gekozen vertrouwenspersoon.

INTEGRITEIT

17. Beëdiging – Rapporten van de in art. 3.3 Jw genoemde instanties (Raad en G.I.) dienen op ambtseed te worden opgemaakt. Hiermee wordt voor de betreffende rapporteurs een gevolg verbonden aan verwijtbaar onzorgvuldig opgestelde rapporten en wordt hen op voorhand ingescherpt dat onzorgvuldigheid niet vrijblijvend is.
18. Perverse financiële prikkels kunnen, bewust of onbewust, gemakkelijk leiden tot onvoldoende verantwoorde beschuldigingen tegen de ouders. Er dient toezicht te zijn op door de G.I.'s uitgeoefende druk om prestatienormen te halen.

NALEVING WETTELIJKE VOORSCHRIFTEN

19. Artikel 1:262 BW omschrijft de taken van de G.I., mede omvattende de taak om:
 - te zorgen voor hulp en steun aan de ouder om de concrete bedreigingen weg te nemen;
 - de ouder zoveel mogelijk in zijn ouderlijke verantwoordelijkheid te laten;
 - de gezinsband met het kind en de ouders te bevorderen.

In de praktijk wordt dit artikel vaak genegeerd, waardoor maatregelen nodeloos verlengd worden. Dit vereist dringend beleid om deze toestand te saneren.

20. Art. 1:263 t/m 265 BW schrijft de ouders voor dat zij de aanwijzingen van de G.I. moeten opvolgen. In de rechtspraak plegen genoemde artikelen de G.I. brengen tot een autoritaire benadering van de ouders. Ze zijn een sta-in-de-weg voor een op samenwerking gerichte attitude bij ouders en G.I. Daarom dienen deze artikelen geschrapt te worden, evenals de Schriftelijke Aanwijzing.
21. Art. 1:265d bepaalt dat de uithuisplaatsing op grond van gewijzigde omstandigheden beëindigd kan worden. Dit artikel dient aangevuld te worden met de grond dat bij het nemen van de vigerende beslissing van onjuiste of onvolledige gegevens is uitgegaan.

OPSCHONING DOSSIERS

22. Indien komt vast te staan dat in een dossier onjuiste of onvolledige feiten of omstandigheden worden genoemd dient wettelijk te worden vastgelegd dat alle dossiers in alle lagen van de keten geschoond worden op straffe van een nader te bepalen sanctie.

PROFILERING

23. Beëindiging van profilering van ouders met behulp van de vele risico-taxaties die als een sleepnet door de samenleving worden gehaald (Onderwijs, Gezondheidszorg, Sportverenigingen enz. enz.) in strijd met het verdragsrechtelijk beschermde recht van ieder op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie, en die provoceren tot valse beschuldigingen tegen ouders door jeugdbeschermers. Zie: [Mr. Ir. Peter Prinsen, Over de Prevalentie van Kindermishandeling, NJB 2017-1330](#)
24. Stop met bevordering van onbevoegde opsporing door burgers van “kindermishandeling”. Deze vorm van opsporing werkt lichtvaardige vervolging door AMHK en Raad voor de Kinderbescherming in de hand en houdt de morele paniek in stand.

ONAFHANKELIJKHEID

25. Vorm de justitiële jeugdketen (AMHK, G.I., Raad voor de Kinderbescherming) om tot van elkaar onafhankelijke, elkaar controlerende, elkaar toetsende organen.
26. Bij de voorgenomen beëindiging of niet-verlenging van een maatregel heeft de Raad voor de Kinderbescherming een toetsende taak. Diezelfde toetsende taak dient ook bij het begin van de maatregel op de Raad te rusten. Dat kan alleen in een positie van onafhankelijkheid. Ouders ervaren een gebrek aan onafhankelijkheid bij de Raad doordat zij de voorgaande instanties zien als “ketenpartners”
27. Splits het huidige jeugd domein in een Zorgdomein, gegrond op de jeugdwet en een Beschermingsdomein, gegrond op de in het BW geregelde maatregelen van kinderscherming. Zonder personele unie tussen deze domeinen. In het Zorgdomein is deskundige diagnostiek van het grootste belang. In het Beschermingsdomein staat de instrumentaliteit en de rechtsbescherming voorop. Beide domeinen dienen een eigen cultuur te ontwikkelen.
28. Voorkomen van “fuiwerkking”: Met deze splitsing is de beruchte fuiwerkking te voorkomen: “Je vraagt om hulp, maar je krijgt een maatregel”. Het Beschermingsdomein kan zaken overdragen aan het Zorgdomein. Andersom kan niet. Ouders moeten onbevreesd voor een autoritaire maatregel om hulp voor hun kind kunnen vragen: bij huisarts, ziekenhuis, gedragstherapeut enz.
29. Beëindig de autoritaire benadering van ouders door de G.I. Het voorschrift dat de ouders de aanwijzingen van de G.I. moeten opvolgen (art. 1:263 t/m 265 BW) dient daartoe afgeschaft te worden, evenals de Schriftelijke Aanwijzing. In de rechtspraak plegen genoemde artikelen de G.I. uit te lokken tot een autoritaire benadering van de ouders. Ze zijn een sta-in-de-weg voor een op samenwerking gerichte attitude bij ouders en G.I.

